

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **P. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Městský úřad Nový Bydžov**
se sídlem Masarykovo náměstí 1, Nový Bydžov

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu spočívajícímu ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného,

takto:

- I. Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného dostupných na URL <http://www.novybydzov.cz/>, a to konkrétně žalobcova jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a e-mailové adresy v žádosti o informace žalobce a poskytnutí informací žalovaným ze dne 21. 7. 2017, č. j. F/16008/2017/Pro/379/2017, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.200,- Kč k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 – Dolní Chabry, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobce spatřil nezákonný zásah žalovaného vůči svojí osobě v tom, že na svých webových stránkách dostupných na doméně www.novybydzov.cz zveřejnil dokument obsahující žalobcovo jméno, příjmení, datum narození, adresu trvalého pobytu a e-mail (který je taktéž tvořen jménem a příjmením žalobce).
2. Jednalo se o žádost žalobce o informace podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a o poskytnutí informací žalovaným na tuto žádost ze dne 21. 7. 2017, č. j. F/16008/2017/Pro/379/2017.
3. Zveřejněním tohoto dokumentu žalovaný dle žalobce zřejmě zamýšlel splnit svou povinnost dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. zveřejnit poskytnuté informace. V takovém případě je však nutné zveřejňované informace anonymizovat.
4. Ke zveřejnění tohoto dokumentu patrně došlo již dne 21. 7. 2017. Žalobce zastává názor, že zveřejňování jeho osobních údajů na webových stránkách žalovaného je nezákonné a považuje to za závažný zásah především do svého soukromí a práva na ochranu osobních údajů.
5. Upozornil na to, že postup žalovaného je v rozporu i s metodikou Ministerstva vnitra, konkrétně s jeho Metodickým doporučením k postupu povinných subjektů (Ministerstvo vnitra, podle právního stavu k 1. 11. 2015).
6. Stejně tak jako se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Zdůraznil, že nedal souhlas ke zveřejnění či zpřístupnění svých osobních údajů při podání předmětné žádosti o informace.
7. Zveřejňováním osobních údajů žalobce na internetu přitom nepochybně dochází k přímému a závažnému zásahu do jeho osobní sféry, neboť díky žalovanému se může každý, kdo např. zadá příslušný výraz do vyhledávače Google, nebo kdo si prohlíží oficiální webové stránky žalovaného, seznámit s tím, jak se žalobce jmenuje, jak je starý, kdy má narozeniny, kde má trvalý pobyt, jaký používá e-mail, jakož se může seznámit též s tím, že žádal o informace a co bylo předmětem jeho žádosti, která může být těmi, kdo neznají motivaci k takovému dotazu, vnímána jako nevhodná, obtěžující, případně narušující pokojný stav místního uspořádání existujících vztahů.
8. Protože v době podání žaloby byly uvedené údaje na webových stránkách žalovaného ještě umístěny, požadoval žalobce v žalobním petitu nejen deklaraci nezákonnosti tohoto zásahu, ale také, aby krajský soud žalovanému pokračování v tomto nezákonném zásahu zakázal.

II. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný oponoval nejprve stručným tvrzením, že podle jeho názoru je v žalobě nesprávně označen.
10. Pokud jde o meritum věci, připustil, že skutkové okolnosti uvedené žalobcem jsou v zásadě správné.

11. Dle žalovaného je ale třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalobce žádal o poskytnutí informace zcela účelově, a to i u jiných samosprávných celků, veden zejména snahou o přiznání nákladů řízení.
12. Ihned poté, co žalovaný svoje pochybení zjistil, dne 29. 5. 2018 údaje žalobce z úřední desky odstranil. Navrhoval, aby žalobce raději z toho důvodu vzal žalobu zpět, a pokud se tak nestane, aby krajský soud žalobu zamítnul.

III. Replika žalobce

13. K nedostatku pasivní legitimace žalovaného žalobce uvedl, že vycházel z rozhodovací praxe správních soudů v obdobných věcech, kdy bylo vždy konstatováno, že za zveřejnění osobních údajů na webových stránkách obce/obecního úřadu odpovídá právě obecní úřad.
14. Nelze dle něho přehlédnout, že žádost o informace žalobce se týkala působnosti obecního úřadu (vymáhání daňových nedoplatků) a nikoliv působnosti obce, a že na žádost o informace reagoval vedoucí finančního odporu obecního úřadu, nepochybně v pracovní době v rámci pracovního poměru pro obecní úřad.
15. Úvaha žalovaného, že žalobce podal žádost o informace „zcela účelově“ proto, aby donutil správní orgány zveřejnit jeho osobní údaje (aby je následně mohl žalovat a byla mu přisouzena náhrada nákladů řízení), nemá dle žalobce základ v realitě.
16. Navíc bylo pouze na správním orgánu, zda osobní údaje žalobce zveřejní či nikoli, žalobce žalovaného o nic takového nežádal. I kdyby záměr žalobce byl takový, jak jej spekulativně popisuje žalovaný, nic to nemění na tom, že žalovaný měl postupovat v souladu s právními předpisy a osobní údaje žalobce měl anonymizovat.
17. Pokud by žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, nastala by absurdní, zjevně nespravedlivá situace, kdy žalobci by bylo vlastně ke škodě, že se domáhal ochrany svých práv a oprávněných zájmů před nezákonným postupem úřadu (žalovaného), protože nejen, že došlo k závažnému zásahu do jeho soukromí (protože žalovaný neoprávněně zveřejnil jeho osobní údaje na internetu), ale ještě by musel uhradit náklady soudního řízení, přestože by soud konstatoval, že žalovaný postupoval vůči žalobci nezákonně a žaloba byla podána důvodně.
18. Žalobci by tedy bylo k újmě, že se domáhal soudní ochrany, ačkoliv s ohledem na právní úpravu a související judikaturu postupoval naprosto správně, pokud bez dalšího podal žalobu, neboť právní řád neupravuje žádný jiný právní prostředek ochrany.
19. S ohledem na skutečnost, že žalovaný uznal svoje pochybení a dotčené údaje ze své webové stránky odstranil, omezil žalobce žalobu ohledně požadavku na zákaz pokračování v této činnosti. Požadoval tedy pouze deklaraci nezákonnosti uvedeného jednání žalovaného coby nezákonného zásahu.

IV. Skutkové a právní závěry soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadený postup žalovaného v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). A to bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce souhlasil výslovně, žalovaný pak na výzvu krajského soudu, která obsahovala patřičné

poučení, nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

21. Předně nutno zdůraznit, že obě strany se shodují v popisu skutkového stavu věci. Není pochyb o tom, že žalobce podal u žalovaného žádost o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a že žalovaný následně tuto žádost, stejně jako odpověď na ni ze dne 21. 7. 2017, č. j. F/16008/2017/Pro/379/2017, pravděpodobně téhož dne umístil na své webové stránky, což mu umožňuje § 5 odst. 3, případně odst. 7, zákona o svobodném přístupu k informacím. Stejně tak není sporu o tom, že tyto dokumenty byly na webové stránky žalovaného veřejně přístupné veřejnosti umístěny v neanonymizované podobě, tedy bylo z nich možno zjistit žalobcovo jméno, příjmení, datum narození, adresu trvalého pobytu a e-mailovou adresu. Tyto informace byly na webových stránkách žalovaného veřejně přístupné veřejnosti až do 29. 5. 2018, kdy je žalovaný dobrovolně odstranil, neboť uznal svoje pochybení. Stalo se tak poté, co mu byla doručena krajským soudem žaloba (ta byla do datové schránky žalovaného doručena 24. 5. 2018).
22. Žalobce přesto na žalobě trvá a domáhá se deklarace nezákonnosti zveřejnění shora uvedených údajů týkajících se jeho osoby na webových stránkách žalovaného přístupných veřejnosti. Spatřuje v tom nezákonný zásah žalovaného vůči svojí osobě, přičemž aktivní legitimaci dovozuje ze znění § 82 s. ř. s., dle něhož každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení, že zásah byl nezákonný.
23. Svoji pasivní legitimaci zpochybnil žalovaný. Učinil tak ovšem bez bližšího odůvodnění a ani nesdělil, komu by dle jeho názoru v tomto sporu pasivní legitimace měla přináležet. Zřejmě ale míní, že by na straně žalovaného mělo stát město Nový Bydžov.
24. Zveřejnění předmětných dokumentů je ovšem plně přičitatelné žalovanému, který jednal jako orgán státní správy bez ohledu na to, zda jde o výkon samostatné či přenesené působnosti. Zásadní je, že žalovaný získal osobní údaje žalobce v souvislosti s výkonem státní moci. Krajský soud navíc musí přitakat názoru žalobce, že v daném případě navíc žalobce žádal o poskytnutí informací spadajících do přenesené působnosti obce a že dle judikatury správních soudů odpovídá za zveřejňování osobních údajů na webových stránkách obce (obecního úřadu) právě obecní úřad (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30A 230/2017 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37, o jehož právní závěry se krajský soud v tomto rozsudku do značné míry opírá, protože byly vysloveny na takřka shodném skutkovém půdorysu; všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. A nyní již k meritu věci. O tom, že v daném případě došlo zveřejněním shora uvedených údajů žalobce na webových stránkách žalovaného k neoprávněnému zásahu do žalobcova práva na ochranu osobních údajů, není sporu. Skutkově obdobné (ba přímo shodné) skutkové situace již v minulosti opakovaně řešila judikatura správních soudů, kterou je tak proto možno považovat za konstantní.

26. Právo na ochranu osobních údajů je zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož *[k]aždý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.*
27. Nejvyšší správní soud vyjádřil obecná východiska týkající se ochrany osobních údajů např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68, kde konstatoval, že *„zpracování osobních údajů vychází ze zásady, podle níž právo disponovat s osobními údaji náleží fyzické osobě, k níž se tyto informace vztahují (subjektu údajů), a nikoli tomu, kdo je jejich držitelem. Je proto logické, že základním právním titulem pro zpracování osobních údajů je z principu věci souhlas subjektu údajů. Požadavek souhlasu však není zákonem stanoven jako absolutní. Zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého nebo osobního života.“*
28. Dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se osobním údajem rozumí *jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.* Osobní údaj ve smyslu citované definice tedy představuje taková skutečnost či informace, na jejímž základě (příp. v kombinaci s dalšími prvky) lze přímo či nepřímo zjistit identitu konkrétní osoby. Novelou provedenou zákonem č. 439/2004 Sb. byl z výše citovaného § 4 písm. a) vypuštěn dovětek: *„O osobní údaj se nejedná, pokud je třeba ke zjištění identity subjektu údajů nepřiměřené množství času, úsilí či materiálních prostředků.“* Z důvodové zprávy k citovanému zákonu plyne, že zákonodárce při této změně vycházel ze zkušeností a poznatků souvisejících s nástupem a rozvojem informačních technologií, kdy dosažení a zjištění identity subjektu údajů v dnešní době již nevyžaduje nijak výjimečné úsilí ani materiální prostředky. Zjištění identity subjektu je v současné době snazší a lze ji docílit nejen s menším množstvím vynaloženého úsilí, ale i s menším množstvím vstupních informací. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku již například uznal, že osobním údajem může být i číslo mobilního telefonu, přičemž vyšel z toho, že *„[p]lná identita fyzické osoby v současných podmínkách technologicky vyspělé společnosti, tj. za vysokého stupně rozvoje elektronických a jiných médií, která jsou většinou populace snadno dostupná, ve své podstatě neznámá nic jiného, než možnost tuto osobu určitým způsobem kontaktovat, aniž by bylo nutno znát místo jejího aktuálního pobytu. Proto se výklad pojmu „osobní údaj“ nemůže omezit striktně jen na znalost např. rodného čísla, adresy či pracoviště subjektu údajů“.* V citovaném rozsudku tedy soud zaujal rozšiřující výklad pojmu osobní údaj a jako test stanovil možnost určitou osobu nějakým způsobem kontaktovat.
29. Krajský soud proto uzavírá, že zveřejněné dokumenty obsahují osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Zásah v podobě zveřejnění osobních údajů tedy byl bez ohledu na účel zveřejnění zaměřen proti žalobci.
30. Dle § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím může povinný subjekt vedle povinně zveřejňovaných informací dobrovolně zveřejnit i další informace, avšak při respektování výjimek uvedených v tomto zákoně. Jednu z těchto výjimek upravuje § 8a, který povinnému subjektu ukládá, aby osobní údaje poskytl pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. To znamená, že rozhodne-li se povinný subjekt zveřejnit aktivně kromě zákonem povinně zveřejňovaných informací i další informace (např. o počtu a charakteru žádostí, které v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím vyřizoval), je povinen respektovat veškerá omezení týkající se nakládání s

osobními údaji. Zákon o svobodném přístupu k informacím tedy žalovanému neumožňuje, aby s osobními údaji, které získal v rámci plnění povinností povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jakkoliv volně nakládal. Odkazuje jej výslovně na to, aby dodržoval podmínky vyplývající ze zákona o ochraně osobních údajů. Je proto nutné posoudit, zda žalovaný při nakládání s osobními údaji získanými v souvislosti s plněním povinností povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím postupoval v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů.

31. Zpracováním údajů se rozumí mimo jiné i jejich zveřejňování [§ 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů]. Zveřejněným osobním údajem se dle § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů rozumí *osobní údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu*.
32. Umístění osobních údajů na web neomezeně přístupný třetím osobám, který žalovaný provozoval a podléhal jeho kontrole, tj. byl schopen ovlivnit jeho obsah a udržování těchto údajů přístupnými, lze jednoznačně podřadit pod pojem zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Jinými slovy, tímto technickým postupem za využití počítače a počítačové sítě dojde ke zpracování informace, které vyústí v její zpřístupnění blíže neurčenému okruhu osob na webové stránce, čímž se naplní všechny znaky zpracování osobních údajů (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 3 As 3/2017 - 38).
33. Umístěním shora uvedených dokumentů, které obsahovaly osobní údaje žalobce, na webových stránkách žalovaného, proto došlo k jejich zveřejnění ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.
34. Krajský soud zdůrazňuje, že je zcela bez relevance, z jakého důvodu či na základě jakého úmyslu žalobce o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím žádal. Podstatný je konečný důsledek, tedy že ke zveřejnění došlo, následkem čehož kterákoli třetí osoba mohla dané údaje získat, a proto byl posuzovaný zásah zaměřen přímo proti žalobci.
35. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný byl při zpracování a zveřejnění osobních údajů, které získal v řízeních o žádostech o poskytnutí informací jejich správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů. Vztahovaly se tak na něj povinnosti vyplývající ze zákona o ochraně osobních údajů. Tento zákon spočívá na tzv. zásadě omezení účelem, která je vyjádřena v § 5 odst. 1 písm. a), d), f), g) a h). Osobní údaje musejí být shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely. Současně osobní údaje nesmějí být zpracovávány pro (sekundární) účely neslučitelné s primárním účelem, přičemž slučitelnost je třeba vnímat úzce coby „přímou souvislost“ s původním účelem.
36. Osobní údaje, které žalobce žalovanému sdělil v souladu s § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, byly poskytnuty výhradně pro potřeby identifikace žadatele a vedení řízení o podané žádosti, přičemž tento účel byl plně zkonsumován již vyřízením žádosti. Jakékoliv další zpracování (zveřejňování) takto získaných osobních údajů zákon nepředpokládá, a k dosažení popsaného účelu to není jakkoliv nezbytné. Následné zveřejnění osobních údajů tedy nepochybně překračovalo stanovený účel, pro který mohl žalovaný dané osobní údaje zpracovávat, čímž došlo k porušení práv žalobce.

37. Mimo rámec účelu, pro nějž byly shromážděny, by bylo možné osobní údaje dle druhé části § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů dále zpracovat v mezích § 3 odst. 6 tohoto zákona, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas. Ani jedna z těchto situací v projednávaném případě nenastala (srovnej se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37).
38. Krajský soud proto uzavírá, že ze shora uvedených důvodů žaloba byla podána důvodně. Připomíná, že dle § 87 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V souladu s 87 odst. 2 s. ř. s. proto určil, že předmětný zásah specifikovaný ve výroku I. tohoto rozsudku byl zásahem nezákonným.

V. Náklady řízení

39. Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Krajský soud znovu připomíná, že ani v otázce stanovení náhrady nákladů nemělo (a nemohlo mít) vliv, z jakého důvodu či za jakým účelem žalobce podal svoji žádost o poskytnutí informací. Podstatné je, že žalovaný se vůči žalobci dopustil ze shora uvedených důvodů nezákonného zásahu, proti němuž se žalobce bránil zásahovou žalobou, která byla důvodná.
41. Ve věci tedy byl úspěšný žalobce, má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a dále odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, seps písemné repliky) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300,- Kč. Zástupce žalobce neosvědčil, že by byl plátcem DPH.
42. Celkem tedy náklady řízení na straně žalobce činí 12 200 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Václava Voříška, který je advokátem, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 6. března 2019

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu